

Cuvântul Împărăției

Matei 13:1-23 – În aceeași zi, Isus a ieșit din casă și ședea lângă mare. O mulțime de noroade s-au strâns la El, așa că a trebuit să Se suie să șadă într-o corabie; iar tot norodul stătea pe țârm. El le-a vorbit despre multe lucruri în pilde și le-a zis: „Iată, semănătorul a ieșit să semene. Pe când semăna el, o parte din sămânța a căzut lângă drum și au venit păsările și au mâncat-o. O altă parte a căzut pe locuri stâncoase, unde n-avea pământ mult: a răsărit îndată, pentru că n-a găsit un pământ adânc. Dar, când a răsărit soarele, s-a pălit; și, pentru că n-avea rădăcini, s-a uscat. O altă parte a căzut între spini: spinii au crescut și au înecat-o. O altă parte a căzut în pământ bun și a dat roadă: un grăunte a dat o sută, altul șazeci și altul treizeci. Cine are urechi de auzit, să audă.”

Ucenicii s-au apropiat de El și I-au zis: „De ce le vorbești în pilde?” Isus le-a răspuns: „Pentru că vouă v-a fost dat să cunoașteți tainele Împărăției cerurilor, iar lor nu le-a fost dat. Căci celui ce are, i se va da și va avea de prisos; iar de la cel ce n-are, se va lua chiar și ce are. De aceea le vorbesc în pilde, pentru că ei, măcar că văd, nu văd și măcar că aud, nu aud, nici nu înțeleg. Și cu privire la ei se împlinește prorocia lui Isaia, care zice: «Veți auzi cu urechile voastre și nu veți înțelege; veți privi cu ochii voștri și nu veți vedea. Căci inima acestui popor s-a împietrit; au ajuns tari de urechi și-au închis ochii, ca nu cumva să vadă cu ochii, să audă cu urechile, să înțeleagă cu inima, să se întoarcă la Dumnezeu și să-i vindec.» Dar ferice de ochii voștri că văd; și de urechile voastre că aud! Adevărat vă spun că mulți proroci și oameni drepecți au dorit să vadă lucrurile pe care le vedeți voi, și nu le-au văzut; și să audă lucrurile pe care le auziți voi, și nu le-au auzit. Ascultați dar ce înseamnă pilda semănătorului. Când un om aude Cuvântul privitor la Împărăție și nu-l înțelege, vine Cel rău și răpește ce a fost semănat în inima lui. Aceasta este sămânța căzută lângă drum. Sămânța căzută în locuri stâncoase este cel ce aude Cuvântul și-l primește îndată cu bucurie; dar n-are rădăcină în el, ci ține până la o vreme; și, cum vine un necaz sau o prigonire din pricina Cuvântului, se leapădă îndată de el. Sămânța căzută între spini este cel

ce aude Cuvântul; dar îngrijorările veacului acestuia și înșelăciunea bogățiilor înecă acest Cuvânt și ajunge neroditor. Iar sămânța căzută în pământ bun este cel ce aude Cuvântul și-l înțelege; el aduce roadă: un grăunte dă o sută, altul șazeci, altul treizeci.”

Să ne rugăm:

Tatăl nostru cel ceresc, venim înaintea Cuvântului Tău și Îți mulțumim că Tu nu ai îngăduit să depindem de calitățile, talentele sau de eforturile noastre personale, nici de propria noastră înțelegere, ci ne-ai înzestrat cu acea ungere prețioasă, plină de putere, prin lucrarea încheiată a Domnului nostru Isus și pe care ne-ai pus-o la dispoziție în Persoana Duhului Sfânt. De aceea, Doamne iubit, vrem să apelăm la ea – eu pentru a vorbi și noi toți, pentru a asculta – astfel ca timpul acesta să nu fie irosit în nicio privință, ci să fie în întregime un timp răscumpărat. O, Doamne, ne încredințăm Ție pentru ca Tu să ne dai acea lumină ca să putem auzi cu adevărat, astfel încât să înțelegem. Lucrează în inimile noastre, ale tuturor, în felul acesta. Îți cerem în numele Domnului nostru Isus, și Lui Îi vom da toată gloria și toată lauda.

Amin.

Aceasta este o parte foarte controversată a Cuvântului, asupra căreia există numeroase interpretări, unele diametral opuse.

Vreau să iau patru expresii care apar în acest capitol și să vorbesc, pe rând, în timpul alocat mie, despre fiecare dintre ele: (1) Cuvântul Împărăției; (2) tainele Împărăției; (3) fiii Împărăției; (4) formarea de ucenici pentru Împărăție. Cred că cele patru expresii ne apropie mai mult de esența acestei teme și ne fac mai conștienți de nevoia noastră de a fi pregătiți pentru venirea Domnului mai mult decât pentru orice altceva.

Ceea ce aș vrea să subliniez cu privire la aceste pilde este că sunt șapte în total, în aceste cincizeci și trei de versete. Unii susțin că sunt opt, deoarece ei o adaugă și pe cea de dimensiuni mai mici a ispravnicului – gospodarul credincios care este făcut un ucenic pentru Împărăția cerurilor și care scoate din vistieria lui atât lucruri vechi, cât și lucruri noi. În ceea ce mă privește însă, cred că de fapt sunt șapte pilde, nu opt.

Aceste șapte pilde sunt grupate într-un mod destul de interesant. Este mai întâi o pildă introductivă, de bază. Apoi urmează trei și încă alte trei. Deci avem una, un grup de trei și încă un grup de trei. Mai observăm încă un lucru foarte interesant. Desigur, Evanghelia după Matei are, mai mult decât celelalte Evanghelii, un caracter ebraic și, de aceea, există un fel de tipar aproape rabinic. Avem, de exemplu, în primul grup de trei o pildă, urmată de altele două care se aseamănă între ele. Apoi Domnul o interpretează pe prima din acel grup de trei, după ce le-a spus pe toate trei. În cel de-al doilea grup de trei, primele două au ceva în comun, și apoi avem o ultimă pildă. Domnul o interpretează pe ultima ca și cum ne-ar da soluția pentru înțelegerea ambelor grupuri de trei. Sper că ceea ce am afirmat nu v-a pus în încurcătură, ci măcar vă oferă tiparul acestor șapte pilde remarcabile.

Expresia *Cuvântul Împărăției* o găsim în capitolul 13, versetul 19: „Când un om aude cuvântul privitor la Împărăție și nu-l înțelege, vine cel rău.” Este Cuvântul Împărăției același cu Cuvântul lui Dumnezeu? Unii comentatori ai Cuvântului lui Dumnezeu consideră că Cuvântul Împărăției nu este Cuvântul lui Dumnezeu. Ei susțin că Cuvântul Împărăției se referă în mod specific la domnia de o mie de ani a Domnului Isus. Eu cred însă că, dacă privim cu mare atenție, vom descoperi că Însuși Domnul Isus interpretează Cuvântul Împărăției ca fiind Cuvântul în general. Se pune în mod deosebit accentul pe Cuvântul Împărăției, însă Cuvântul lui Dumnezeu este acela care scoate de fapt în evidență o anumită temă, începând cu cartea Genezei și până la cartea Apocalipsei. De exemplu, citim în acest capitol, în versetul 20, ce a spus Isus: „Sămânța căzută în locuri stâncoase, este cel ce aude Cuvântul și-l primește îndată cu bucurie.” Versetul 21: „... din pricina Cuvântului...” Versetul 22: „Sămânța căzută între spini este cel ce aude Cuvântul...” Versetul 23: „Iar sămânța căzută în pământ bun este cel ce aude Cuvântul și-l înțelege.” Pare să explice în felul acesta că nu este vorba despre un anumit cuvânt, ci despre ceva care are de-a face cu întreg Cuvântul lui Dumnezeu. În Luca 8, evanghelistul consemnează aceeași pildă astfel: „Sămânța este Cuvântul lui Dumnezeu” (versetul 11). Este exact aceeași pildă. Și în Marcu 4:14 scrie: „Semănătorul seamănă Cuvântul”

Împăratul și Împărăția

Tema Evangheliei după Matei este Împărăția cerurilor. Aceasta este expresia lui preferată. De la un capăt la altul, este vorba despre Împărat și Împărăție. De aceea, este interesant că Matei, în loc să vorbească despre Cuvântul lui Dumnezeu, vorbește despre Cuvântul Împărăției. Vorbește despre fiii Împărăției. Vorbește despre tainele Împărăției. Vorbește despre formarea de ucenici pentru Împărăție. În felul acesta ne împărtășește el adevărul pe care Dumnezeu i l-a pus în inimă într-un mod specific. De fapt, Cuvântul Împărăției însumează întregul Cuvânt al lui Dumnezeu. Când Isus a venit proclamând Împărăția, El a pătruns până în miezul întregii revelații pe care o avem în aceste șazeci și șase de cărți ale Bibliei, spunând că totul este legat de Împăratul uns de Dumnezeu și de Împărăția lui Dumnezeu. De aceea există Universul. De aceea i-a creat Dumnezeu pe Adam și pe Eva, rasa umană. De aceea șarpele, Satan, a intrat pentru a-L jefui pe Dumnezeu de acea Împărăție și pentru a o trece în stăpânirea sa. De aceea a căzut omul. De aceea a apărut pe pământ o altă autoritate – puterile întunericului – pentru a contrazice și a contesta scopul lui Dumnezeu cu privire la Fiul Său. De aceea S-a născut Isus, Mesia cel promis cu mult timp în urmă, Împăratul Mesianic din sămânța lui David. De aceea S-a născut El în Betleem, orașul regesc evreiesc. De aceea S-a născut din seminția lui Iuda, pentru că El este Leul din seminția lui Iuda, rădăcina lui David. Împăratul a venit în lume pentru a-I restitui lui Dumnezeu autoritatea ce I-a fost uzurpată.

De aceea, în Evanghelia după Matei, vedem că Domnul Isus proclamă Împărăția și Împăratul. El le spune oamenilor că Împărăția lui Dumnezeu a venit; Împărăția lui Dumnezeu este aici. La ce se referea El? La faptul că în El, ca Împărat, Împărăția lui Dumnezeu venise. Apoi, tot restul Noului Testament explică această Împărăție. Ni se spune cum intrăm în Împărăție atunci când ne naștem din nou: „Adevărat, adevărat vă spun că, dacă nu se naște cineva încă o dată, dacă nu se naște din nou, dacă nu se naște de sus, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu” (vezi Ioan 3). În Epistolele lui Pavel, ale lui Petru, Iacov sau Ioan, Epistola către Evrei – oriunde am deschide Noul

Testament – găsim interpretarea sau explicarea acestei Împărății a lui Dumnezeu, care a venit în Persoana Domnului Isus, prin a cărui lucrare niște păcătoși ca mine și ca tine am fost izbăviți de sub puterea întunericului și transferați în Împărăția Fiului iubit al lui Dumnezeu. Ni se spune că într-o zi acea Împărăție va veni – atunci când Se va întoarce Împăratul. Odată cu venirea Lui, va avea loc o manifestare publică a gloriei lui Dumnezeu, o manifestare publică a dreptății lui Dumnezeu. Va avea loc o arătare publică a Împărăției lui Dumnezeu în întregul Univers. Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru aceasta.

Această temă înglobează toate cele șazeci și șase de cărți ale Bibliei, de la Geneza până la Apocalipsa. Astfel, atunci când Domnul Isus a început să spună aceste pilde ale Împărăției, El a pătruns în miezul a ceva, și nu a ceva nou. Nu era ceva neobișnuit, nemiîntâlnit nicăieri altundeva. Acest ceva vine de dinaintea întemeierii lumii, din însăși inima lui Dumnezeu, din gândul Său cu privire la omenire, din gândul Său de a ne crea. Se întinde până dincolo de vremurile vremurilor, de veacurile care vor veni. Acesta este Cuvântul lui Dumnezeu.

Cuvântul lui Dumnezeu este adevărul

Citind anumite pasaje din Scriptură, începem să înțelegem aceasta mai clar.

Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în dreptate, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună” (2 Timotei 3:16).

„Căci Tu ai înălțat Cuvântul Tău mai presus decât întregul Tău Nume” (Psalmul 138:2b, KJV).

Această afirmație este cu totul remarcabilă. Cum a putut spune Domnul că El a înălțat Cuvântul Său mai presus decât întregul Său Nume, nu știu. Dar cu siguranță aceasta înseamnă pur și simplu că, dacă nu am avea Cuvântul lui Dumnezeu clar precizat, am fi lăsați în voia a tot felul de experiențe emoționale, dintre care unele ar putea fi false, unele ar putea fi simulate, iar altele ar putea fi autentice. Dar pentru că avem Cuvântul lui Dumnezeu, fiecare experiență pe care o avem poate fi verificată prin Cuvântul lui Dumnezeu, și

astfel ne putem întoarce mereu la Cuvânt. Așadar, Domnul a spus că El a înălțat Cuvântul Său mai presus chiar decât Numele Său deoarece, în ceea ce privește latura practică, Cuvântul lui Dumnezeu este absolut fundamental; este absolut esențial. Vorbim despre autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu, despre inspirația Cuvântului lui Dumnezeu, despre acuratețea Cuvântului lui Dumnezeu și despre relevanța Cuvântului lui Dumnezeu.

Cuvântul lui Dumnezeu are autoritate absolută. Nu trebuie să-l manipulăm, să-l controlăm, să-l supunem propriului nostru sistem de interpretare, așa cum mulți o fac, străduindu-se să-l determine să spună ceea ce ei cred că s-ar cuveni să spună. Nu acesta este Cuvântul lui Dumnezeu. Autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu stă în faptul că eu vin la el ca cineva care vrea să învețe, care vrea să se supună puterii sale, ca cineva care vrea ca întreașa sa viață și întregul său comportament să fie modelate de Cuvântul lui Dumnezeu.

Inspirația Cuvântului lui Dumnezeu, după părerea mea, ține din Geneza până în Apocalipsa. Fiecare parte a lui este inspirată. Chiar și părțile obscure, chiar și unele dintre lungile liste de genealogii și rase, toate sunt inspirate. Eu nu am nicio problemă cu acestea. Știu că mulți au, eu însă nu. Cred că Cuvântul lui Dumnezeu este inspirat. Nu este la latitudinea noastră să hotărâm ce este inspirat și ce nu. Duhul Sfânt ne-a precizat foarte clar, în aceste șaiszeci și șase de cărți, ceea ce noi numim canonul Scripturii. Duhul Sfânt le-a inspirat și ni le-a dat.

Aceasta conduce la cea de-a treia afirmație: Cuvântul lui Dumnezeu este exact. Nu pot să cred că Noul Testament este mai exact decât Vechiul Testament, așa cum susțin unii. Mereu spun unor astfel de oameni că aceasta ar însemna, în mod evident, că Dumnezeu a făcut mai puține greșeli pe măsură ce a înaintat în vârstă, ceea ce, desigur, este absurd. Ar fi ca și cum, într-un fel sau altul, Dumnezeu a ajuns să cunoască ființele umane și a aflat cât de viclene și capricioase sunt, astfel că a decis că trebuie să fie mai exact. De aceea, când a ajuns la Noul Testament, El a fost într-un fel exact, însă despre Vechiul Testament nu se poate spune realmente că este exact. Nu pot fi de acord cu aceasta. Dacă Dumnezeu a vorbit cu patru mii de ani în urmă, dacă Dumnezeu a vorbit cu șase mii de ani în urmă, dacă Dumnezeu a vorbit cu două mii de ani în urmă, dacă Dumnezeu este Cel care

vorbește, atunci acest cuvânt trebuie să fie exact. Eu nu am nicio problemă cu acest lucru; și nu înțeleg de ce ar trebui să ne imaginăm că unii scriitori evrei erau mai greoi la minte și mai mediocri decât cei creștini de sub Noul Legământ. Dacă ei au fost cu adevărat credincioși și au umblat cu Domnul, atunci, în mod evident, Duhul Sfânt trebuie să fi vegheat asupra lor în timp ce ei redau Cuvântul lui Dumnezeu într-o formă scrisă.

În plus, Cuvântul lui Dumnezeu este relevant. Știu că unii dintre voi vă întrebați cum ar putea fi relevante pentru voi acele liste lungi de genealogii, însă ele sunt relevante. Poate că nu înțelegi acum. Poate că nu vei înțelege decât în acea zi în care vei sta în sfârșit în prezența Domnului și El Însuși ți le va explica. Dar vei înțelege că fiecare parte a lui este relevantă, pentru că Cuvântul lui Dumnezeu este un întreg. Și pentru că este un întreg întrepătruns, înseamnă că fiecare parte a lui este necesară, în cele din urmă, pentru a forma întregul. Despre niciuna dintre părțile lui nu pot spune că este irelevantă. Acesta este pentru mine Cuvântul Împărăției.

Un atac violent colosal este îndreptat împotriva Cuvântului lui Dumnezeu, îndeosebi în cercurile evanghelice și carismatice. Acesta este așezat pe un raft; este dat la o parte; este devalorizat. Cuvântului lui Dumnezeu nu i se acordă locul pe care Dumnezeu l-a dat acestor șaizeci și șase de cărți în totalitate. Din această cauză va avea loc o rătăcire de mari proporții în rândul copiilor lui Dumnezeu, deoarece ei au înlocuit temelia Cuvântului lui Dumnezeu cu propriile lor experiențe și concepții. În ceea ce mă privește, sunt cu totul de acord cu experiențele. Cu cât aveți mai multe experiențe cu Domnul, cu atât mai bine. De ce nu! În această lume necruțătoare, plină de necazuri și de probleme, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru fiecare întâlnire cu Domnul. Nu sunt împotriva. Dar să schimbi temelia solidă, obiectivă, definită, a Cuvântului lui Dumnezeu cu niște experiențe nesigure, cu ceva ce poate fi emoțional, cu ceva ce poate fi contrafăcut, cu ceva ce nu poate fi definit și este în întregime subiectiv și periculos ne va duce în punctul în care o mare apostazie va avea loc în rândul poporului lui Dumnezeu. O mare rătăcire va avea loc atunci când ei vor aduna în jurul lor învățători care să le spună lucruri plăcute. Ei au urechi care nu vor să audă decât anumite lucruri și anumite subiecte. Ei vor ignora

anumite cărți, anumite părți ale altora și vor insista numai asupra unor anume porțiuni. Ei vor să audă doar ceea ce vor să audă și ceea ce corespunde propriilor lor plăceri, propriilor interese și propriei lor împliniri. De aceea, cred că acest subiect este de maximă importanță din perspectiva Împăratului care vine.

Sfințiți prin Cuvântul lui Dumnezeu

Domnul Isus a spus ceva atât de simplu și totuși atât de profund în extraordinara Sa rugăciune de mare preot, consemnată în Ioan 17:

„Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul” (v.17).

Sfințirea poate fi o experiență. Poate fi câteodată plină de sentimente. Este posibil să fii de-a dreptul uluit atunci când Dumnezeu îți vorbește și pentru prima oară înțelegi că ți-a fost dat Duhul Sfânt, că El nu doar locuiește în tine, ci îți și dă putere. Poți fi cu totul uluit atunci când, pentru prima dată, înțelegi că ai fost răstignit împreună cu Cristos, că, atunci când Cristos a murit, ai murit și tu, că acum poți trăi și umbla într-o viață nouă. Dar, dragii mei prieteni, nu sunteți sfințiți printr-o experiență, nu sunteți sfințiți prin experiențele voastre care nu pot fi exprimate în cuvinte și care pot diferi de la o persoană la alta; sunteți sfințiți prin Cuvântul lui Dumnezeu. Atunci când Dumnezeu face să devină o realitate vie în inimile noastre Cuvântul Lui, atunci când auzim Cuvântul în așa fel încât îl înțelegem și el pătrunde în inimile noastre, prinde rădăcină, încolțește, crește și rodește, atunci suntem sfințiți, atunci suntem uniți cu Domnul, atunci Îl cunoaștem, atunci nu suntem în pericol de a ne lăsa conduși de experiențele noastre personale. Acesta este Cuvântul lui Dumnezeu. Isus a spus: „Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul.” Nu experiența noastră sau modul nostru de a înțelege este adevărul, ci „Cuvântul Tău este adevărul.”

„Temelia Cuvântului Tău este adevărul și toate legile Tale cele drepte sunt veșnice” (Psalmul 119:160).

Dragii mei frați și surori, nu știu cât timp ne-a mai rămas, dacă Domnul va veni mâine sau peste zece ani, sau dacă mai avem la dispoziție încă un secol, însă cert e că este absolut necesar ca, în timpul care ni s-a dat, să ajungem să cunoaștem Cuvântul lui Dumnezeu. Nu trebuie să-l ignorăm, nici să-l disprețuim, ci să-l studiem, să

medităm asupra lui, să-I permitem Duhului lui Dumnezeu să își facă lucrarea Sa prin Cuvântul lui Dumnezeu în viețile noastre. Și în cazul în care venirea Domnului va întârzia cu încă o sută de ani, îți va părea rău că ai petrecut timp studiind Cuvântul lui Dumnezeu? Că ai învățat Cuvântul lui Dumnezeu? Că ai îngăduit Cuvântului lui Dumnezeu să lucreze în viața ta? Care dintre noi știe dacă ne vom mai afla aici, pe acest pământ, peste un an? Niciunul dintre noi nu știe. Numai Dumnezeu cunoaște durata vieții cuiva. Poate că ți-a rămas mai puțin timp decât crezi, dar în scurtul timp care îți este dat, Dumnezeu te poate face în stare să ajungi să cunoști Cuvântul Lui, iar Duhul Domnului își poate face lucrarea Sa în viața ta prin Cuvânt, pregătindu-te pentru Împăratul care va veni. Să nu te gândești nici măcar o clipă că, deoarece s-ar putea să mori în curând, nu vei mai apuca venirea Domnului. „Întâi vor învia cei morți în Cristos.”

M-am întrebat de multe ori care ar putea fi experiența cea mai deosebită. Unii oameni sunt foarte egoiști, se gândesc că nu vor să moară și să fie îngropați; ei vor să fie în viață la venirea Domnului. Însă eu nu sunt sigur că apostolul Pavel nu va avea o experiență mai bună atunci când el își va da seama că trupul său este reconstituit din atomii care s-au întors cumva în pământ, țărâna în țărână și pulberea în pulbere. După două mii de ani, trupul său va fi recreat, iar el nu va fi nici măcar un pic în urma mea sau a ta, care am putea fi în viață la venirea Domnului, pentru că mai întâi vor învia cei morți în Cristos. Pavel va spune: „Am ajuns acolo înaintea ta; au trecut două mii de ani, dar am ajuns acolo înaintea ta.” Nu știi care dintre ele va fi cea mai minunată experiență.

Cunoașteți Cuvântul Lui Dumnezeu

Ceea ce vreau să spun este că, fie că mai ai de trăit doar câțiva ani sau o viață întreagă, fie că Domnul va veni peste câțiva ani sau peste un secol, avem nevoie să ajungem să cunoaștem Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta nu este un lux. Nu putem spune: „Când voi avea timp, voi studia Cuvântul lui Dumnezeu.” Este o necesitate fundamentală. Atitudinea unora este de felul acesta: „Când o să mă pensionezez, o să am timp berechet.” Însă deseori mă gândesc că, atunci când oamenii ies la pensie,

mintea lor nu mai este la fel. Nu vreau să fiu nepoliticos față de aceia dintre voi care sunteți în preajma vârstei de pensionare, dar ce prostie ar fi să ne lăsăm păcăliți de șiretlicul vrăjmașului care ne spune: „Într-o bună zi, atunci când vei ieși la pensie, vei putea să studiezi Cuvântul.” Atunci s-ar putea să nu mai avem aceeași perspicacitate, s-ar putea să nu mai avem aceeași agerime, s-ar putea să nu mai avem aceeași capacitate de a studia. Amânăm și amânăm și iar amânăm până când, în cele din urmă, pe jumătate orbi, aproape morți, vom avea timp să o facem. E stupid. Este o necesitate să studiem Cuvântul lui Dumnezeu. Cum își va curăți tânărul cărarea? Adăpostind Cuvântul lui Dumnezeu în inima sa (vezi Psalmul 119:9). Aici este vorba despre *tineri*.

Avem nevoie să citim Cuvântul lui Dumnezeu. Citiți-l. Unii oameni cred că vor ajunge ei cumva să cunoască Cuvântul lui Dumnezeu, așa, ca prin farmec. Ei vin la o conferință ca aceasta, stau și îi ascultă pe cei ca mine și cred că este ceva magic; lucrurile o să meargă. „Voi asculta Cuvântul lui Dumnezeu acum, zi după zi, oră după oră.” Dar, dragii mei prieteni, nu acesta este modul în care Cuvântul lui Dumnezeu poate pătrunde în viețile voastre, poate să cadă pe pământ bun, să prindă rădăcini, să crească și să aducă roade. Desigur, este de folos să participăm la astfel de conferințe. Primim multe explicații aici și dobândim o mai mare capacitate de înțelegere. Câteodată, aceia dintre noi care am fost leneși și neglijenți, primim dintr-odată un nou avânt și cursul vieții noastre este redirecționat în întregime ca urmare a unei astfel de conferințe. Nu desconsider asemenea întâlniri, nici măcar pentru o clipă, însă aveți nevoie să citiți voi înșivă Cuvântul lui Dumnezeu. În zilele acestea, toți oamenii, mai ales aici, în America de Nord, au ochii pătrați, ca ecranul televizorului. Ei privesc. Nu fac nimic altceva. Privesc! Privesc! Oamenii nu mai citesc cărți; este de necrezut. Avem o întreagă generație de telespectatori. Nu veți ajunge să cunoașteți Cuvântul lui Dumnezeu în felul acesta. Va trebui să vă faceți timp să luați această carte, Biblia, și să o citiți.

Cineva poate spune: „Este foarte greu să citesc vechea versiune King James.” Există o mulțime de versiuni noi pe care le puteți procura. De ce nu vă faceți rost de o versiune foarte modernă? Chiar dacă nu sunt întotdeauna la fel de exacte, măcar le puteți citi mai ușor. Puteți citi o carte întreagă a Bibliei odată. În loc să citiți un roman

ieftin, care pe moment vă încântă, însă nu produce nicio schimbare în viețile voastre, ați putea citi cartea Rut în întregime în mai puțin de douăzeci de minute. Poate că unii dintre voi nu sunteți obișnuiți cu lectura și ar putea dura patruzeci și cinci de minute, dar fie că sunt douăzeci de minute, fie că sunt patruzeci și cinci de minute, veți începe să cunoașteți Cuvântul lui Dumnezeu. Veți citi Cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta este singura modalitate.

La început, când m-am întors la Domnul, nu aveam Biblie și nimeni nu s-a gândit să-mi ofere una, deoarece, pe vremea aceea, oricine din Marea Britanie putea avea o Biblie. Așa că nimănui nu i-a trecut vreodată prin gând să ne dea, mie sau surorii mele, o Biblie. Nu ne-au dat decât o cărticică cu Evanghelia după Ioan. Am citit-o, am citit-o, și am răscitit-o, până când s-a rupt de tot. Până azi, știu tot ce scrie în Evanghelia după Ioan, pentru că ea s-a întipărit în mintea mea. Nu aveam nimic altceva. Acela era pentru mine Cuvântul lui Dumnezeu. Când s-a făcut ferfeniță, am reușit în cele din urmă să fac rost de o Biblie. Apoi mi-am dat seama că este cel mai captivant lucru din lume. În biserica pe care o frecventam erau și creștini blazați, care doar *ascultau* predici. Dacă le pomeneai de Geneza 24, se uitau la tine și întrebau: „Geneza 24? Geneza 24?” Pentru mine nu era nimic mai interesant decât să citesc Biblia și să descopăr ceva ce nu mai citisem niciodată, ce nu mai fusesem învățat niciodată, ce nu mi se mai predase niciodată. Fusesem scutit la școală de toate orele de religie. Era *atât* de fascinant să citesc Biblia!

Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru oamenii care m-au învățat de la început să cinstesc Cuvântul lui Dumnezeu. Am cunoscut o doamnă suedeză în vârstă – o numeam „mătușă”. Ea ne-a „adoptat” pe mine și pe sora mea când am fost amândoi mântuiți și, deoarece era foarte bogată și locuia într-o vilă mare de după colț, ai mei s-au gândit că nu ar fi deloc rău pentru noi să avem de-a face cu ea. Era foarte inteligentă. Avea obiceiul să spună: „Îți voi da atâția șilingi dacă înveți pe de rost Psalmul cutare sau cutare.” Îmi aduc aminte că Psalmul 37 era unul dintre aceștia, dar au mai fost și alți Psalmi și pasaje din cartea lui Isaia. Mergeam acasă la ea sâmbătă dimineața, beam o ceașcă de ceai, iar apoi stăteam în fața ei și a servitorilor – îi aducea pe toți înăuntru – și recitam textul meu. Dacă îl spuneam bine, primeam

banii. Poate că sângele evreiesc care îmi curge prin vene a fost cel care m-a determinat să fiu și mai interesat de a studia Cuvântul lui Dumnezeu, însă nu voi uita niciodată cât de benefice au fost toate acestea pentru mine. Ea îmi spunea mereu: „Strânge Cuvântul în inima ta. Va veni o zi când nu îl vei avea. Strânge-l în inima ta.” Și pentru mine era atât de fascinant.

Îmi amintesc de prima mea vizită în Egipt, când am fost trimis la două misionare în vârstă, pensionare, din Port Said. Nu le-am uitat niciodată. Erau niște Biblii vii. Domnișoara Liblic Alexandra, o estoniană, și Kathleen Smith, o irlandeză. Erau cele mai deosebite persoane pe care le cunoscusem până atunci. Erau uimitoare. În timpul unei conversații obișnuite, dintr-odată întrebau cam așa: „Nu spune Naum ceva despre asta?” Iar eu răspundeam cumva de genul: „Naum?” N-am să uit niciodată când una dintre ele a spus în rugăciune: „Doamne, în Obadia, în versetul cutare, ai spus așa.” Eu mă gândeam: „Obadia? Unde este Obadia?” Ele erau Biblii vii, dar nu erau genul pios și încruntat; știau să râdă. Erau femei obișnuite, în carne și oase, însă Cuvântul lui Dumnezeu era în ele. Erau din categoria celor în care Cuvântul lui Dumnezeu a căzut într-un pământ bun; ele aduceau roadă o sută, șaiszeci, treizeci.

Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru cei care au avut o astfel de influență asupra mea când eram tânăr în credință. Mătușa suedeză mă atenționa de fiecare dată când mă vedea că pun vreun obiect pe Biblie, indiferent ce. Nu era evreică, însă dacă așezam ceva pe Biblie, venea la mine și-mi spunea: „Acesta este Cuvântul lui Dumnezeu!” Poate considerați că e o superstiție, însă lucrul acesta a lucrat ceva în mine. Am început să înțeleg că această Carte nu este o carte obișnuită. Această Carte nu trebuie doar să fie pusă pe un raft ca Sfântă Scriptură și venerată, aproape adorată, dar niciodată citită. Ea este Cuvântul lui Dumnezeu și, prin intermediul acestei cărți, Dumnezeu poate face o schimbare în mine – numai prin această carte, niciodată separat de ea. El ia Cuvântul, îl aduce în viața mea și înfăptuiește ceva în mine. Dragii mei prieteni, Împăratul vine! Dacă Dumnezeu nu a realizat o astfel de lucrare în viața ta și a mea, ce ne vom face când Împăratul va veni?

Lupta pentru Cuvântul lui Dumnezeu

O, ce luptă s-a dus cu privire la acest Cuvânt al lui Dumnezeu! Ce conflict! Unul dintre lucrurile pe care le-am prețuit cel mai mult atunci când eram tânăr în credință a fost să înțeleg cum muriseră oameni – arși pe rug, strangulați, unii dintre ei îngropați în carcere subterane și mâncați de vii de șobolani – pentru a ne dăruia această carte în limba noastră maternă. În zilele noastre, asistăm la un fel de devalorizare a ei, la o gândire de felul acesta: „Care e problema? Păstrăm ce ne convine și lăsăm deoparte ceea ce nu ne convine.” Habar nu avem cât i-a costat pe unii oameni să ne dea această carte. Indiferent ce lipsuri a avut Reforma, prin acea măreață lucrare a Duhului a fost restabilită autoritatea unică și absolută a Cuvântului lui Dumnezeu în toate aspectele ce țin de viață și umblare.

Cât de mult a urât Satan această carte până în ziua de azi! Această luptă a fost constantă și feroce, de proporții uriașe și nu a încetat niciodată. Gândiți-vă la cartea Apocalipsei. Orice interpretare am avea cu privire la această carte, un lucru este sigur: există acolo un conflict uriaș între Dumnezeu și Satan, între Cristos și anticrist, între Babilon și Ierusalim. Ioan spune despre sine că era robul lui Dumnezeu și „a mărturisit despre Cuvântul lui Dumnezeu și despre mărturia lui Isus.” Apoi el explică mai departe: „Eu, Ioan, mă aflu în Patmos” – din ce cauză? „Din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și din pricina mărturiei lui Isus Cristos” (vezi Apocalipsa 1). Pe tot parcursul acestei cărți, care cuprinde ultimele evenimente ale istoriei lumii, apar mereu cuvintele: „Cuvântul lui Dumnezeu și mărturia lui Isus.” E ca și cum acesta ar fi punctul central al întregului conflict. Dragii mei prieteni, s-ar putea să spunem că vrem să stăruim asupra mărturiei lui Isus, de parcă aceasta ar fi experiența, de parcă aceasta ar avea de-a face doar cu faptul de a-L descoperi pe El, însă trebuie să avem și Cuvântul lui Dumnezeu și mărturia lui Isus, altfel putem să o luăm într-o direcție greșită crezând că păstrăm mărturia lui Isus. Și unii au luat-o deja în direcții greșite; au ajuns la doctrine ciudate și interpretări neobișnuite ale Scripturii, după părerea mea, fiind conduși de instinctele lor de a-și construi propriul imperiu. Și aceasta e din cauză că nu au înțeles că cele două – Cuvântul lui Dumnezeu și mărturia lui Isus – nu pot fi separate.

Satan este tatăl minciunilor. El a fost mincinos de la început. Această Carte este adevărul. De aceea, Satan știe că trebuie să petreacă o bună parte a timpului său minimalizând importanța acestei cărți, devalorizând-o, ridiculizând-o, ciuntind-o, discreditând-o în mintea celor ce-L cunosc pe Domnul. Scopul său este să semene îndoială, să semene necredință, să facă să pară irelevant Cuvântul lui Dumnezeu, să pară imposibil de pus în practică în secolul douăzeci și unu, să pară inexact și, de aceea, nedemn de încredere, să ne facă să credem că este imposibil să ascultăm de Cuvântul lui Dumnezeu. El vrea să punem Biblia – aceste șazececi și șase de cărți – într-un loc de cinste din biblioteca noastră, unde să rămână onorată, dar necitită în cea mai mare parte a timpului, cu excepția timpului când mergem la adunare, când o luăm cu noi și o deschidem ori de câte ori cineva predică. El vrea ca această carte să fie doar teologie – atât.

Pilda semănătorului

Nu este uimitor să-L auzim pe Domnul Isus spunând cele mai simple istorioare? Toate erau inspirate chiar din viața obișnuită, locală a oamenilor; de exemplu, despre un semănător. Oricine înțelegea asta. Nu era nimeni între cei care-L ascultau care să nu fi văzut un semănător mergând să semene. În partea aceasta a lumii, unde o bună parte din timp totul arată ca un deșert până când vine ploaia, situația este cu atât mai dramatică. Apoi, dintr-o dată, totul se schimbă și oamenii încep să are și să semene, iar nu după mult timp apar și roadele.

Domnul alege o istorioară foarte obișnuită, cunoscută de toți și începe să spună: „Un semănător a ieșit să semene și, în timp ce împrăștia sămânța, parte din ea a căzut pe pământ tare și păsările au venit și au mâncat-o.” E ceva ce cu toții am văzut. Altă parte a seminței a căzut în pământ, însă acesta era doar un strat subțire, sub care se aflau pietre. A început să crească repede; deodată, a apărut soarele în toată puterea lui, așa cum numai în partea noastră de lume este posibil, și sămânța s-a uscat. O altă parte a căzut pe marginea drumului, unde erau măcăci; există aproape șazececi de feluri de măcăci în partea noastră de lume. Atunci când semănătorul a semănat sămânța, nu a văzut măcăcii.

Nu este vorba despre un semănător nepriceput, care a ieșit să semene sămânță în mijlocul spinilor. Nu; spinii nu erau acolo, pentru că ei răsar ultimii. La început apare tot ce este frumos: ciclamele, anemonele, crinii sălbatici despre care a vorbit Domnul Isus, și toate celelalte floricele minunate. Dar când ele se trec și începe să crească grâul, chiar în timp ce acesta crește, apar măcăciunii. Aceștia cresc foarte repede și năpădesc grâul înainte ca el să aibă vreo șansă de a ajunge la coacere, îl sufocă. Altă parte a seminței a căzut în pământ bun și a adus roade: un grăunte a dat o sută, altul șazeci, altul treizeci.

Este incredibil. Dacă ar fi fost în jurul Lui toți acei teologi, ar fi murit de oroare. Despre ce vorbește Omul acesta? Vorbește El despre Cuvântul lui Dumnezeu ca despre o sămânță care cade în pământ? Cuvântul lui Dumnezeu este ceva plin de filozofie, plin de idealuri. Este teologie, este ceva care ne preocupă gândirea, care ne fascinează, care ne dă concepte de urmat în viitor. Nu este ceva ce cade în pământ, prinde rădăcini, crește și aduce roade. Ce ridicol! Dar Isus a vorbit despre Cuvântul Împărăției ca despre ceva ce nu are niciun sens dacă nu cade în viața omului, nu prinde rădăcini, nu crește și nu rodește.

Dragii mei prieteni, cunosc mulți oameni fascinați de Biblie. Ei au schemele lor de studiere a Bibliei, au sisteme de interpretare și școli de profetie, dar când privești la viețile lor, nu vezi nimic. Isus a vorbit despre acest cuvânt al Împărăției ca despre ceva viu, ceva care cade în pământul bun al vieților noastre, se înrădăcinează și crește.

Puterea Cuvântului lui Dumnezeu

Am crescut cu ideea că Biblia este o carte cu mituri și legende, de domeniul basmului în esența ei, fără nicio relevanță în ceea ce privește viața modernă. Este ceva învechit, foarte, foarte demodat. Dar atunci când am descoperit pentru prima oară puterea Cuvântului lui Dumnezeu, am rămas fără cuvinte. Cuvântul lui Dumnezeu este viu. Shakespeare nu este. Shakespeare a fost un geniu, însă nu este viu. Nu iese din paginile tipărite ca să intre în viața ta și nu-ți schimbă întregul curs al vieții. Un cuvânt de-al lui Shakespeare nu te poate face să ai o experiență cu Dumnezeu, să devii una cu El, să fii unit cu Dumnezeu prin Cristos. Aceasta este puterea Cuvântului lui Dumnezeu.

Gândiți-vă la pilda semănătorului, chiar și la pilda neghinei și a grâului. Este vorba despre a crește, a crește și iar a crește. Ce să facem? Să smulgem ce este rău și să lăsăm ce este bun? „Nu,” a răspuns Domnul, „lăsați-le să crească amândouă împreună până la seceriș.” Este vorba aici de creștere, de ceva care este viu. Să ne gândim la sămânța de muștar, de exemplu – despre ea voi vorbi mai târziu, pentru că are de-a face cu una dintre problemele noastre. Tot ce pot spune acum este că această sămânță e atât de mică, încât nu o poți vedea, și totuși ea cade în pământ și crește. Atât vreau să vă spun despre ea deocamdată.

Este cât se poate de interesant, nu-i așa? Ceva se întâmplă! Să ne gândim și la pilda comorii găsite într-o țarină; este acțiune acolo! Sau mărgăritarul de mare preț care a fost găsit – din nou acțiune! Omul vinde tot ce are pentru a cumpăra țarina. Vinde tot ce are pentru a cumpăra mărgăritarul. Este acțiune, nu doar teorie lipsită de dinamism, nu doar doctrină moartă, nici măcar doar definiția adevărului; *este* adevăr. Este definit, însă înfăptuiește ceva în noi.

Să înțelegem ce spune această Carte. Ne spune că întregul Univers a fost creat prin Cuvântul lui Dumnezeu și se menține prin Cuvântul lui Dumnezeu. Prin Cuvântul Său, El a creat totul din nimic. „Prin Cuvântul Său”, citim în Evrei 11. În Evrei 1:3 scrie: „(El) ține toate lucrurile cu Cuvântul puterii Lui”. Petru spune: „Vedeți că lumea aceasta întreagă este păstrată în momentul de față prin Cuvântul lui Dumnezeu, în așteptarea aceluia foc care o va mistui în întregime” (vezi 2 Petru 3:7). Este Cuvântul lui Dumnezeu. Ascultați-l pe apostolul Pavel: „Căci Dumnezeu, care a zis: «Să lumineze lumina din întuneric», ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Cristos” (2 Corinteni 4:6).

Ce vrea apostolul Pavel să spună? Același Dumnezeu care a spus: „Să fie lumină,” și imediat s-a făcut lumină, a rostit și în inima ta cuvântul: „Să fie lumină.” În acel moment, lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu de pe fața lui Isus Cristos a strălucit în inima ta și tu ai devenit o persoană complet schimbată. Poate că ai frecventat Școala duminicală, poate că tatăl tău a fost pastor, poate cunoști Cuvântul lui Dumnezeu pe dinafară, dar până când lumina lui Dumnezeu nu a

strălucit în inima ta, el nu a fost niciodată al tău. Doar ai auzit despre el. A fost doar în mintea ta. Dar în momentul în care lumina a strălucit în inima ta, el a devenit al tău.

„Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul...” (Evrei 4:12).

Ascultați ce spune acest Cuvânt al lui Dumnezeu. El nu este filozofie. Nu este doctrină. Acest Cuvânt al lui Dumnezeu este viu și creator. *Este* mai ascuțit decât orice sabie cu două tăișuri și desparte duhul de suflet în interiorul unei persoane.

Mă gândesc la cuvintele spuse de unul dintre îngeri: „Căci niciun cuvânt de la Dumnezeu nu este lipsit de putere” (Luca 1:37). El i-a adresat Mariei aceste cuvinte. Apostolul Pavel a scris bisericii din Colose: „Cuvântul lui Cristos să locuiască din belșug în voi” (Coloseni 3:16). Îngăduie cuvântului din această Carte să iasă din Carte, să pătrundă în tine și să trăiască în tine. Iacov a spus: „Primiți cu blândețe Cuvântul sădit în voi, care vă poate mântui sufletele” (Iacov 1:21).

Cheia către cunoașterea puterii Cuvântului lui Dumnezeu

Cum putem cunoaște puterea Cuvântului lui Dumnezeu? De ce unii oameni, deși citesc Cartea, pentru ei ea este lipsită de viață, în timp ce pentru alții ea este puterea lui Dumnezeu? De ce pentru unii oameni Cuvântul lui Dumnezeu este viu, iar pentru alții pare să fie doar o colecție de doctrine? Răspunsul trebuie să fie ceea ce a spus Isus despre a auzi și a înțelege. Persoana care aude, dar nu înțelege – Cuvântul este mâncat de păsările din văzduh. S-a pierdut! În cazul altora, este sufocat de spini, de neghina acestei lumi, de înșelăciunea bogățiilor și de altele. Dar Domnul mai spune că sămânța căzută în pământ bun este cel care aude Cuvântul și-l înțelege. „Credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Dumnezeu” (Romani 10:17). Aceasta ne duce înapoi la cuvintele psalmistului: „Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea” (Psalmul 119:105). În versetul 18, el spune: „Deschide-mi ochii, ca să văd lucrurile minunate ale Legii Tale.” Am mai auzit cuvintele: „Ferice de cei blânzi, ferice de cei supuși, ferice de cei ce primesc învățătura.”

Psalmistul are aceeași atitudine față de Cuvântul lui Dumnezeu: „Deschide-mi ochii.”

Îmi amintesc foarte bine de momentul în care le-am pricinuit o mare neplăcere celor două misionare în vârstă, care erau niște Biblii vii. Nu puteam înțelege un anumit lucru și m-am năpustit asupra lui ca un terrier asupra unui os. Nu voiam să-i dau drumul. Am tot insistat cu întrebările, până când le-am distrus întregul timp de părtășie. Oare asta trebuie să însemne? Explicați-mi asta!, până când, în cele din urmă, Liblic Alexandra m-a privit cu severitate și mi-a spus: „Ascultă, dacă ai de gând să tratezi Cuvântul lui Dumnezeu cu aroganță, nu vei învăța nimic. Dacă Dumnezeu nu vrea să-ți arate ceva, El nu-ți va arăta. Nu contează dacă țipi sau urli, dacă devii isteric, dacă rămâi treaz toată noaptea și aștepti toată ziua, dacă postești sau faci o mie de alte lucruri, dacă El nu vrea să-ți explice, nu-ți va explica. De ce nu taci odată?” Și apoi a adăugat: „Întreabă-L pe Domnul.” M-a învățat una dintre cele mai importante lecții din viața mea, și anume să-L întreb pe Domnul. Dacă există lucruri pe care nu le înțeleg, spun: „Doamne, vrei să mă lămurești?” Dacă nu primesc niciun răspuns, știu că El îmi spune să aștept. Uneori primesc răspuns de la El, alteori nu primesc, însă am învățat atât de mult din versetul: „Deschide-mi ochii ca să văd lucrurile minunate ale Legii Tale.”

Dumnezeu lucrează conform Cuvântului Său

Avem o viață scurtă în care totul trebuie să fie făcut de Dumnezeu, și El face tot ceea ce trebuie să facă doar prin Cuvântul Său. Aceasta nu înseamnă neapărat că tu înțelegi Cuvântul, însă atunci când El face ceva, este întotdeauna conform Cuvântului Său, și mai târziu ajungi să înțelegi aceasta în lumina Cuvântului Său. Există un pericol imens în manipularea Cuvântului lui Dumnezeu. Mulți dintre noi vrem ca El să spună ceea ce noi vrem să spună și să ne permită să facem ceea ce noi vrem să facem. Avem probleme în ceea ce privește Cuvântul lui Dumnezeu: spunem că partea cutare este proprie unei anumite culturi, că datează din primul secol, că altă parte este proprie evreilor. Procedând în felul acesta, putem desconsidera principii vitale. Nu trebuie să ne jucăm cu Cuvântul lui Dumnezeu. Dumnezeu nu-ți

va arăta niciodată nimic dacă vrei să controlezi Cuvântul Său, să-l modelezi după concepțiile tale, să-l manipulezi. Nu vei primi lumină. Doar atunci când ești gata să te supui la ceea ce îți descoperă, El îți va da lumină.

„*Prin lumina Ta vedem lumina*” (Psalmul 36:9b)

Ce lucru extraordinar a spus psalmistul! Oare la ce s-a referit? În lumina acestei Cărți, vom primi mai multă lumină asupra drumului nostru, asupra vieții noastre, asupra inimii lui Dumnezeu, asupra scopului lui Dumnezeu. Așa că, dragi copii ai lui Dumnezeu, nu disprețuiți Cuvântul lui Dumnezeu; nu-l subestimați; nu-l ignorați; nu-l contraziceți și nu-l puneți la îndoială. Permiteți-I lui Dumnezeu să ia acest Cuvânt și să-L facă real în viața voastră.

Să ne rugăm:

Doamne, știm că Tu Te vei întoarce, dar avem nevoie ca acest Cuvânt al Tău să pătrundă în noi și să își facă lucrarea în noi. Aceia dintre noi care am experimentat, într-o măsură sau alta, acea punere deoparte pentru Tine prin Cuvântul Tău, Doamne, vrem să experimentăm și mai mult. Iar aceia dintre noi care nu am avut niciodată vreo experiență reală în felul acesta, vrem să cunoaștem cu adevărat Cuvântul Tău cel viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri. Doamne, ajută-ne! Dă-ne atitudinea corectă față de acest Cuvânt al Tău. Ia Cuvântul Tău și adu în inimile noastre o nouă reverență față de el, un nou respect față de el, însă, mai mult decât atât, o nouă foame și sete după a Te cunoaște prin Cuvântul Tău. Doamne, ascultă-ne, căci știm că Însuși Duhul Adevărului va lua această Carte pe care El ne-a dat-o și o va aplica în viețile noastre. El va lucra în noi toate acele lucruri minunate despre care am citit în această Carte. Ah, Doamne, te rugăm, fă aceste lucruri, pentru că Îți cerem în numele Domnului nostru Isus.

Amin.